

Πάνιον — Αριθμός Είκοσι Τρία

Μετά την συμμαχίαν θὰ ἐνεργήσῃ δολίως.

Jeff Pippenger

2026-03-20

Το εδάφιο 24 του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ προσδιορίζει την περίοδο κατά την οποία η ειδωλολατρική Ρώμη θα κυριαρχούσε υπέρτατα με τη λέξη «καιρός». Ένας «καιρός» αντιπροσωπεύει 360 έτη στην προφητική εφαρμογή, και τα έτη αυτά άρχισαν με τη διασημότερη ναυμαχία της αρχαίας ιστορίας, τη ναυμαχία του Ακτίου το 31 π.Χ. Υπήρξαν και άλλες ναυμαχίες μεγαλύτερες και στρατηγικώς πιο σύνθετες, αλλά το Ακτιο υπήρξε η πλέον εμβληματική ναυμαχία, λόγω της συνδέσεώς του με τον Μάρκο Αντώνιο και την Κλεοπάτρα. Παρόμοια ως προς την ιστορική σημασία με την κατάρρευση του Τείχους του Βερολίνου, σε εκπλήρωση του Δανιήλ 11:40, και με τους Δίδυμους Πύργους της 11ης Σεπτεμβρίου, σε εκπλήρωση της Αποκαλύψεως 18· διότι όταν ο Θεός επιλέγει τα ιστορικά γεγονότα για να εκπληρώσει τον προφητικό Του Λόγο, το πράττει κατά τρόπον ώστε να προσελκύει την προσοχή του ευρύτερου δυνατού ακροατηρίου.

Και μετά τη συμμαχία που θα συναφθεί μαζί του, θα ενεργήσει δολίως· διότι θα ανέλθει και θα καταστεί ισχυρός με μικρό λαό. Θα εισέλθει ειρηνικά ακόμη και στους ευφορότερους τόπους της επαρχίας· και θα πράξει εκείνο που δεν έπραξαν οι πατέρες του, ούτε οι πατέρες των πατέρων του· θα διασκορπίσει μεταξύ αυτών λεία και λάφυρα και πλούτη· ναι, θα επινοήσει τα σχέδιά του εναντίον των οχυρωμάτων, αλλά μόνον έως καιρόν. Δανιήλ 11:23, 24.

Ο Ουρίας Σμιθ ολοκληρώνει τις παρατηρήσεις του σχετικά με τη συμμαχία μεταξύ της Ρώμης και των Μακκαβαίων του εικοστού τρίτου εδαφίου, σχολιάζοντας τον μικρό λαό του εδαφίου.

«Κατ' εκείνον τον καιρό οι Ρωμαίοι ήταν μικρός λαός και άρχισαν να ενεργούν δολίως, ή με πανουργία, όπως σημαίνει η λέξη. Και από το σημείο αυτό ανήλθαν με σταθερή και ταχεία άνοδο στο ύψος της εξουσίας το οποίο αργότερα κατέκτησαν.»

«[Παρατίθεται ο εικοστός τέταρτος στίχος].»

«Ο συνήθης τρόπος με τον οποίο τα έθνη, πριν από τις ημέρες της Ρώμης, εισέρχονταν στην κατοχή πολύτιμων επαρχιών και πλούσιων εδαφών, ήταν διά του πολέμου και της κατακτήσεως. Η Ρώμη επρόκειτο τώρα να πράξει εκείνο το οποίο δεν είχε πράξει ούτε οι πατέρες ούτε οι πατέρες των πατέρων της· δηλαδή, να λάβει αυτά τα αποκτήματα με ειρηνικά μέσα. Εγκαινιάσθηκε τώρα η έως τότε ανήκουστη συνήθεια, βασιλείς να αφήνουν με διαθήκη τα βασίλειά τους στους Ρωμαίους. Κατ' αυτόν τον τρόπο η Ρώμη περιήλθε στην κατοχή μεγάλων επαρχιών.

«Και όσοι έτσι υπήχθησαν στην κυριαρχία της Ρώμης, αποκόμισαν από αυτό όχι μικρό όφελος. Τους μεταχειρίζονταν με καλοσύνη και επιείκεια. Ήταν σαν να διανεμόταν ανάμεσά τους η λεία και τα λάφυρα. Προστατεύονταν από τους εχθρούς τους και αναπαύονταν με ειρήνη και ασφάλεια υπό την αιγίδα της ρωμαϊκής εξουσίας.»

«Στο τελευταίο μέρος αυτού του εδαφίου, ο επίσκοπος Νεύτων αποδίδει την έννοια ότι εκπορεύονται μηχανογραφίες από οχυρώματα, και όχι εναντίον αυτών. Αυτό ακριβώς έπραξαν οι Ρωμαίοι από το ισχυρό οχυρό της επτάλοφης πόλεώς τους. “Ακόμη και για έναν καιρό” αναμφιβόλως, έναν προφητικό καιρό, 360 έτη. Από ποιο σημείο πρέπει να αρχίσει η χρονολόγηση αυτών των ετών; Πιθανώς από το γεγονός που τίθεται υπόψη στο ακόλουθο εδάφιο.» Ουρίας Σμιθ, Daniel and the Revelation, 272, 273.

Ο Σμιθ συνεχίζει και προσδιορίζει τη μάχη του Ακτίου, το 31 π.Χ., ως το σημείο εκκίνησης των τριακοσίων εξήντα ετών. Αφού παραθέτει το εδάφιο είκοσι πέντε, ο Σμιθ δηλώνει τα εξής.

Με τα εδάφια 23 και 24 μεταφερόμαστε πέραν της συνθήκης μεταξύ των Ιουδαίων και των Ρωμαίων, το 161 π.Χ., στον καιρό κατά τον οποίο η Ρώμη είχε αποκτήσει παγκόσμια κυριαρχία. Το εδάφιο που τώρα βρίσκεται ενώπιόν μας θέτει υπόψη μας μία σθεναρή εκστρατεία εναντίον του βασιλέως του νότου, της Αιγύπτου, και την επέλευση μιας αξιοσημείωτης μάχης μεταξύ μεγάλων και ισχυρών στρατευμάτων. Έλαβαν άραγε χώρα τέτοια γεγονότα στην ιστορία της Ρώμης κατά την εποχή αυτή; — Έλαβαν. Ο πόλεμος ήταν ο πόλεμος μεταξύ Αιγύπτου και Ρώμης· και η μάχη ήταν η μάχη του Ακτίου. Ας ρίξουμε μία σύντομη ματιά στις περιστάσεις που οδήγησαν σε αυτή τη σύγκρουση.

«Ο [Μάρκος] Αντώνιος, ο Αύγουστος Καίσαρ και ο Λέπιδος αποτέλεσαν την τριανδρία, η οποία είχε ορκισθεί να εκδικηθεί τον θάνατο του Ιουλίου Καίσαρος. Αυτός ο Αντώνιος έγινε γαμβρός του Αυγούστου διά του γάμου του με την αδελφή του, την Οκταβία. Ο Αντώνιος εστάλη στην Αίγυπτο για κρατικές υποθέσεις, αλλά έπεσε θύμα των τεχνασμάτων και των θελημάτων της Κλεοπάτρας, της έκλυτης βασίλισσας της Αιγύπτου. Τόσο ισχυρό ήταν το πάθος που συνέλαβε γι’ αυτήν, ώστε τελικώς ετάχθη υπέρ των αιγυπτιακών συμφερόντων, απέρριψε τη σύζυγό του, την Οκταβία, για να ευαρεστήσει την Κλεοπάτρα, της παραχώρησε τη μία επαρχία μετά την άλλη για να ικανοποιήσει την πλεονεξία της, εόρτασε θρίαμβο στην Αλεξάνδρεια αντί της Ρώμης, και κατά τα λοιπά προσέβαλε τόσο πολύ τον ρωμαϊκό λαό, ώστε ο Αύγουστος δεν είχε καμία δυσκολία να τον οδηγήσει να εμπλακεί με όλη του την καρδιά σε πόλεμο εναντίον αυτού του εχθρού της πατρίδας τους. Ο πόλεμος αυτός ήταν φαινομενικός εναντίον της Αιγύπτου και της Κλεοπάτρας· στην πραγματικότητα όμως ήταν εναντίον του Αντωνίου, ο οποίος τώρα ευρίσκετο επικεφαλής των αιγυπτιακών πραγμάτων. Και η αληθινή αιτία της διαμάχης τους ήταν, λέγει ο Pridcaux, ότι κανείς από τους δύο δεν μπορούσε να αρκεσθεί μόνο στο ήμισυ της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας· διότι, αφού ο Λέπιδος είχε καθαιρεθεί από την τριανδρία, αυτή πλέον είχε απομείνει μεταξύ τους, και επειδή ο καθένας ήταν αποφασισμένος να κατέχει το σύνολο, έριξαν τα ζάρια του πολέμου για την κατοχή της».

Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 273.

Προφητικώς, η μάχη του Ακτίου ταυτοποιεί τον νόμο της Κυριακής, διότι αντιπροσώπευε την τρίτη κατάκτηση των τριών γεωγραφικών εμποδίων τα οποία εγκαθίδρυσαν την «παγκόσμια κυριαρχία» της παγανιστικής Ρώμης, όπως το περιγράφει ο Smith. Όπως συνέβη με την παγανιστική Ρώμη, έτσι και όταν το τρίτο εμπόδιο της παπικής Ρώμης εκδιώχθηκε από την πόλη της Ρώμης, τότε άρχισε η «παγκόσμια κυριαρχία» της παπικής Ρώμης το 538. Αυτοί οι δύο μάρτυρες αναφέρονται στον νόμο της Κυριακής, όπου και όταν η σύγχρονη Ρώμη υπερνικά τόσο το έκτο όσο και το έβδομο βασίλειο της βιβλικής προφητείας, και με τούτο υπερνικά το τρίτο της

εμπόδιο· εδραιώνοντας έτσι «παγκόσμια κυριαρχία» επί σαράντα δύο συμβολικούς μήνες.

Και εδόθη εις αυτόν στόμα λαλούν μεγάλα και βλασφημίας· και εδόθη εις αυτόν εξουσία να ενεργήση τεσσαράκοντα και δύο μήνας. Αποκάλυψις 13:5.

Ρώμη εναντίον Αιγύπτου

Η προφητική δυναμική του πολέμου του Αυγούστου της Ρώμης εναντίον της Αιγύπτου και της Κλεοπάτρας υποκινήθηκε από την ανταρσία του Μάρκου Αντωνίου, και αυτή η προφητική δυναμική πρέπει, από προφητική αναγκαιότητα, να αντιπροσωπεύει την προφητική δυναμική που αναπαρίσταται στον νόμο της Κυριακής.

Στο Άκτιο η Ρώμη κατέκτησε την Αίγυπτο, μια δύναμη που συνίστατο σε συμμαχία μεταξύ ενός επαναστάτη άνδρα και μιας ανίερης γυναίκας. Η συμμαχία του Αντωνίου και της Κλεοπάτρας αποτελεί τον συνδυασμό εκκλησίας και κράτους. Στο Άκτιο, η Ρώμη του Αυγούστου κατέκτησε μια δύναμη που αντιπροσωπευόταν από έναν ανίερο συνδυασμό εκκλησίας και κράτους.

Η Εικόνα του Θηρίου

Η Κλεοπάτρα αντιπροσωπεύει μια διεφθαρμένη εκκλησία ευθυγραμμισμένη με τον Αντώνιο, σύμβολο της Ρώμης. Η Κλεοπάτρα ήταν η άρχουσα δύναμη στη μεταξύ τους σχέση, όπως το παρουσίασε ο Uriah Smith, όταν δήλωσε ότι ο Αντώνιος «έπεσε θύμα των τεχνασμάτων και των χαρίτων της Κλεοπάτρας, της έκλυτης βασίλισσας της Αιγύπτου». Η συμμαχία εκκλησίας και κράτους, η οποία αντιπροσωπεύεται από τον Αντώνιο και την Κλεοπάτρα, προσδιόριζε την Κλεοπάτρα ως την εξουσία που κυβερνούσε μέσα στη σχέση· επομένως, ο συνδυασμός εκκλησίας και κράτους που αντιπροσωπεύεται από τη σχέση τους ανταποκρίνεται στον ορισμό της εικόνας του θηρίου — δηλαδή, του συνδυασμού εκκλησίας και κράτους, με τη γυναίκα να ελέγχει τη σχέση. Το Άκτιο προεικόνιζε τον προσεχή νόμο της Κυριακής.

Ο Αύγουστος αντιπροσωπεύει την παπική εξουσία που κατακτά τις Ηνωμένες Πολιτείες κατά τον προσεχώς επερχόμενο νόμο της Κυριακής. Ο Μάρκος Αντώνιος είναι το Ρεπουμπλικανικό κέρασ του θηρίου της γης και η Κλεοπάτρα είναι το Προτεσταντικό κέρασ. Ο Αντώνιος και η Κλεοπάτρα ενώνονται και λαλούν ως δράκων κατά τον προσεχώς επερχόμενο νόμο της Κυριακής. Τόσο η Κλεοπάτρα όσο και ο Αντώνιος είναι σύμβολα μιας δρακόντειας εξουσίας, και όταν ενωθούν πλήρως κατά τον νόμο της Κυριακής — λαλούν ως δράκων.

Δράκοντες

Τόσο η Ελλάδα όσο και η Αίγυπτος αντιπροσωπεύουν προφητικώς μία δύναμη δράκοντος, και ο Αντώνιος επίσης αντιπροσώπευε μία δύναμη δράκοντος. Η Αίγυπτος ήταν ο νότος στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ και η Ελλάδα ήταν η δύση. Η Αίγυπτος κατακτήθηκε από τον Πτολεμαίο Α΄ αφού το βασίλειο του Αλεξάνδρου διαιρέθηκε σε τέσσερα μέρη. Ο Πτολεμαίος Α΄ έγινε τότε ο πρώτος προφητικός βασιλεύς του νότου και η Κλεοπάτρα ήταν η τελευταία Πτολεμαϊκή ηγεμόνας στην Αίγυπτο. Ο Πτολεμαίος γεννήθηκε στη Μακεδονία, τον τόπο γεννήσεως του Μεγάλου Αλεξάνδρου.

Η Μακεδονία βρισκόταν στη βόρεια Ελλάδα και ισχυριζόταν ότι η προγονική της καταγωγή προερχόταν από Έλληνες μυθικούς ήρωες. Οι ελληνικές πόλεις-κράτη του νότου θεωρούσαν τους Μακεδόνες περισσότερο βαρβάρους από τους Ελληνιστές της νότιας Ελλάδας. Οι Μακεδόνες είχαν μοναρχικό πολίτευμα, ενώ οι νότιες πόλεις-κράτη (πόλεις), όπως η Αθήνα, η Σπάρτη, η Θήβα, η Κόρινθος κτλ., βρίσκονταν στη νότια και κεντρική Ελλάδα και στα νησιά του Αιγαίου. Αυτές οι πόλεις συχνά είχαν δημοκρατικά, ολιγαρχικά ή μικτά πολιτεύματα, ενώ η Μακεδονία ήταν μια συγκεντρωτική μοναρχία με ισχυρή βασιλική δυναστεία (τους Αργεάδες). Παρ' όλα αυτά, όλοι ήταν Ελληνιστές, και όταν η Ρώμη εισήλθε στην ιστορία, αποκάλεσε τους Ελληνιστές Έλληνες. Η Κλεοπάτρα ήταν η τελευταία Πτολεμαϊκή ηγεμόνας, πράγμα που εκπροσωπούσε τη μοναρχική φυλή των Ελλήνων του βόρειου βασιλείου από την περιοχή της Μακεδονίας, ή της βόρειας Ελλάδας.

Βασιλεύς του Νότου

Η Κλεοπάτρα υπήρξε η τελευταία ηγεμόνας του Πτολεμαϊκού βασιλείου, το οποίο άρχισε με τον Πτολεμαίο Α', όταν το βασίλειο του Αλεξάνδρου διαιρέθηκε σε τέσσερα μέρη. Στη μάχη του Ακτίου το Πτολεμαϊκό βασίλειο, ο κυριολεκτικός βασιλέας του νότου, έφθασε στο τέλος του. Ο επόμενος βασιλέας του νότου θα ήταν η πνευματική Αίγυπτος, εκπροσωπούμενη από την άθρη Γαλλία κατά την ιστορική περίοδο της Γαλλικής Επανάστασης.

Και τα πτώματά τους θα κείτονται στην πλατεία της μεγάλης πόλεως, η οποία πνευματικώς καλείται Σόδομα και Αίγυπτος, όπου και ο Κύριός μας εσταυρώθη. Αποκάλυψις 11:8.

Η κυριολεκτική Αίγυπτος ήταν ο κυριολεκτικός βασιλέας του νότου σε σχέση με τη διαίρεση του βασιλείου του Αλεξάνδρου, αλλά η πνευματική Αίγυπτος παριστάνεται ως ο βασιλέας του νότου μέσω των προφητικών χαρακτηριστικών της Αιγύπτου, όχι μέσω μιας κυριολεκτικής κατεύθυνσης.

Νότος και Δύση

Η Κλεοπάτρα, ως η τελευταία Πτολεμαϊκή ηγεμόνας του βασιλείου, αποτελούσε προφητικώς μια διττή δύναμη της Ελλάδος (δύσεως) και της Αιγύπτου (νότου), ενώ ο επόμενος, και κατόπιν πνευματικός, βασιλεύς του νότου θα ήταν η Γαλλία, επίσης μια διττή δύναμη, η οποία παρουσιάζεται στην Αποκάλυψη ένδεκα ως Αίγυπτος και Σόδομα. Η ακολασία των Σοδόμων αντιστοιχεί προς την ακολασία της Κλεοπάτρας της δύσεως, και η Κλεοπάτρα του νότου αντιστοιχεί προς την αθεΐα της Αιγύπτου. Η διττή φύση του τελευταίου κυριολεκτικού βασιλέως του νότου εναρμονιζόταν με τον πρώτο πνευματικό βασιλέα του νότου.

Η μάχη του Άκτιου αποτέλεσε την άνοσια συμμαχία του δράκοντος της Ρώμης του Αντωνίου και του δράκοντος του νότου και της δύσεως της Κλεοπάτρας. Ο Αντώνιος και η Κλεοπάτρα αντιπροσωπεύουν μίαν έκκλησίαν και ένα κράτος, ώστε η κατάκτησις του Άκτιου υπό του Αύγουστου της Ρώμης αντιπροσωπεύει μίαν κατάκτησιν, όπου η Ρώμη επικρατεί επί μιᾶς άνοσίας διπλής ένωσης, ή όποια προτυποῖ τὴν εικόνα του θηρίου. Τριακόσια ἐξήκοντα ἔτη ἀργότερον, εἰς ἐκπλήρωσιν του Δανιήλ 11:24, ὁ Κωνσταντῖνος διεῖλε τὴν Ρώμην εἰς ἀνατολὴν καὶ δύσιν, ἀφήνων τὴν γυναῖκα τῆς Ρώμης εἰς τὴν δύσιν καὶ μεταφέρων τὸν ἄνδρα τῆς Ρώμης εἰς τὴν ἀνατολήν. Μία

κατάκτησις τοῦ νότου καὶ τῆς δύσεως προετύπωνε τὴν διαίρεσιν ἀνατολῆς καὶ δύσεως ἔπειτα ἀπὸ ἓναν «καιρὸν» τριακοσίων ἐξήκοντα ἐτῶν, εἰς τὴν μάχην τοῦ Ἄκτιου. Εἰς προγενεστέραν συνάντησιν ὁ Ἀντώνιος ἔλαβε τὴν ἀνατολικὴν Ῥώμην καὶ ὁ Αὐγουστος τὴν δύσιν, ὥστε τὸ Ἄκτιον ἔνωσε τὴν ἀνατολὴν καὶ τὴν δύσιν, ἀλλὰ μόνον διὰ ἓναν «καιρὸν».

31 π.Χ. καὶ 330 μ.Χ.

Ο Ἰησοῦς ἀπεικονίζει πάντοτε τὸ τέλος με τὴν ἀρχή· ἐτσι, ἡ κατάκτηση τοῦ Ἀκτίου το 31 π.Χ. προτυπώνει τὴ διαίρεση τῆς αυτοκρατορίας σε ἀνατολή καὶ δύση το 330. Το Ἄκτιο τοῦ 31 π.Χ. υπῆρξε τὸ ἄλφα τοῦ ωμέγα μέσα στα 360 ἔτη που κατέληξαν στο 330. Τόσο το 31 π.Χ. ὅσο καὶ το 330 προτυπώνουν τὸν επικείμενο νόμο τῆς Κυριακῆς, ὅπως αὐτὸς παριστάνεται στο ἐδάφιο δεκαἕξι καὶ σαράντα ἓνα τοῦ Δανιὴλ ἑνδεκά.

Ἐνα ἀκόμη σύμβολο

Ο Ἀντώνιος τῆς Ῥώμης, εὐθυγραμμισμένος με τὴν Κλεοπάτρα τοῦ νότου καὶ τῆς δύσεως, ἀντιπροσωπεύει μιὰ τριπλὴ συμμαχία μέσα στη διπλὴ ἔνωσή τους τῆς εἰκόνας τοῦ θηρίου. Ο σταυρὸς ἐπίσης εὐθυγραμμίζεται με τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς, καὶ συνεπῶς με τὸ Actium καὶ το 330. Στον σταυρὸ, μιὰ διπλὴ ἔνωση ἐκκλησίας καὶ κράτους ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους (διεφθαρμένη ἐκκλησία) που ἐνώνονται με τὴ Ῥώμη (κράτος) γιὰ νὰ φονεύσουν τὸν Χριστό. Το τρίτο μέρος τῆς ἐνώσεως στὸν σταυρὸ ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸν Βαραββᾶ, ἓναν ψευδὴ Χριστό, τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα σημαίνει «υἱὸς τοῦ πατρὸς». Ο Βαραββᾶς εἶναι συμβολικὰ ἓνας ψευδοπροφήτης ὅταν ἀντιπαραβάλλεται με τὸν Χριστό ὡς τὸν ἀληθινὸ προφήτη. Ἡ Ῥώμη ἦταν ὁ Ἀντώνιος, καὶ ἡ Κλεοπάτρα τοῦ νότου καὶ τῆς δύσεως ἀντιπροσώπευε τοὺς Ἰουδαίους καὶ τὸν Βαραββᾶ.

Ο σταυρὸς ἐπίσης εὐθυγραμμίζεται με τὸν Ἡλία ἐπὶ τοῦ Ὄρους Καρμῆλου, ὅπου ἡ ἐπιλογή ἀφοροῦσε τὸ ποιὸς ἦταν ὁ ἀληθινὸς ἢ ὁ ψευδὴς προφήτης. Ο ψευδὴς προφήτης τότε ἦταν ἓνα διττὸ σύμβολο, ἀποτελούμενο ἀπὸ τοὺς προφήτες τοῦ Βάαλ καὶ τοὺς ἱερεῖς τοῦ ἄλσους. Ο Βάαλ εἶναι ἀνδρική θεότητα, καὶ οἱ ἱερεῖς τοῦ ἄλσους ἐκπροσωποῦσαν τὴν Ἀσταρώθ, γυναικεῖα θεότητα. Οἱ Ἰουδαῖοι στὸν σταυρὸ ἦσαν ἡ Ἀσταρώθ, ἡ γυναικεῖα θεότητα, καὶ ὁ Βαραββᾶς, τὸ ἀπομίμημα τοῦ Ἀνδρὸς τῶν Θλίψεων, ἦταν ἡ ἀνδρική θεότητα Βάαλ.

Ἡ Κλεοπάτρα ἦταν τόσο ἡ βασίλισσα τοῦ νότου ὅσο καὶ ἡ βασίλισσα τῆς δύσεως. Ο Ἀντώνιος ἦταν ἡ εἰκόνα τῆς Ῥώμης, μέρος τῆς τριμεροῦς τριανδρίας που εἶχε ὀρκισθεῖ νὰ ἐκδικηθεῖ τὴ δολοφονία τοῦ Ἰουλίου. Ο θάνατος τοῦ Ἰουλίου διὰ εἴκοσι τριῶν πληγῶν παρίστανε τὴ θανατηφόρο πληγὴ τοῦ παπισμοῦ το 1798, σε ἐκπλήρωση τοῦ τεσσαρακοστοῦ ἐδαφίου τοῦ Δανιὴλ ἑνδεκά. Ο Αὐγουστίνος στο Ἄκτιο παριστάνει τὴ θεραπεία ἐκείνης τῆς θανατηφόρου πληγῆς. Ἡ πληγὴ θεραπεύεται ὅταν ὁ Ἀντώνιος καὶ ἡ Κλεοπάτρα πεθαίνουν. Ο Ἀντώνιος καὶ ἡ Κλεοπάτρα παριστάνουν τὴν εἰκόνα τοῦ θηρίου στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ἡ ὁποία εἶναι μιὰ τριμερὴς προφητικὴ οὐτότητα, ἀποτελούμενη ἀπὸ τὸ θηρίο τῆς γῆς καὶ τὰ δύο κέρατά του. Ο Ἀντώνιος εἶναι τὸ ἓνα μέρος καὶ ἡ Κλεοπάτρα παριστάνει τὰ ἄλλα δύο μέρη. Εἴτε πρόκειται γιὰ τὴ Ῥώμη τοῦ Ἀντωνίου, εἴτε γιὰ τὴν Αἴγυπτο καὶ τὴν Ελλάδα τῆς Κλεοπάτρας, πεθαίνουν μαζί κατὰ τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς, ὅταν λήγει τὸ ἕκτο βασίλειο τῆς βιβλικῆς προφητείας. Προφητικῶς, ἡ

Κλεοπάτρα σε σχέση με τον Αντώνιο είναι το μείγμα εκκλησιαστικής τέχνης και κρατικής τέχνης, με την εκκλησιαστική τέχνη να σαγηνεύει και να ελέγχει την κρατική τέχνη.

Ο Δεύτερος Θάνατος Τυποποιημένος

Σε ένα άλλο προφητικό επίπεδο, η σχέση της Κλεοπάτρας προς τον Ιούλιο Καίσαρα και τον Μάρκο Αντώνιο αντιπροσωπεύει δύο χρονικές περιόδους κατά τις οποίες το εκκλησιαστικό τέχνασμα της Κλεοπάτρας βρίσκεται σε σχέση με την πολιτειακή τέχνη της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Εγκαταλείφθηκε από τον Ιούλιο το 1798, κατά τον πρώτο της συμβολικό θάνατο, σε εκπλήρωση του εδαφίου σαράντα του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ· και κατόπιν έρχεται στο τέλος της, χωρίς κανέναν να τη βοηθήσει, στο Άκτιο, σε εκπλήρωση του εδαφίου σαράντα πέντε του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ. Το εδάφιο σαράντα είναι το άλφα της πρώτης θανατηφόρου πληγής της, η οποία πρόκειται να θεραπευθεί, και το ωμέγα του εδαφίου σαράντα πέντε είναι εκεί όπου λαμβάνει τον δεύτερο και τελικό της θάνατο.

Όπως και με τις τέσσερις ρωμαϊκές δυνάμεις των εδαφίων δεκαέξι έως είκοσι δύο, η Κλεοπάτρα ως βιβλικό σύμβολο έχει περισσότερες από μία σημασίες, αναλόγως του συμφραζομένου. Ο Ιούλιος την εγκατέλειψε το 1798, όταν αφαιρέθηκε η βασιλική υποστήριξη, και κατόπιν η θανάσιμη πληγή της θεραπεύεται κατά τον νόμο της Κυριακής· όμως οι δέκα βασιλείς της Αποκάλυψης δεκαεπτά τελικώς την καταστρέφουν με πυρ, όταν συναντά τον δεύτερο και τελικό της θάνατο.

Η Κλεοπάτρα αποτελεί σύμβολο της διττής φύσεως που αντιπροσωπεύεται από την αθεΐα της Αιγύπτου του Φαραώ και από τη θρησκευτική φιλοσοφία της Ελλάδος. Η διττή της φύση αντιπροσωπεύει την κρατική τέχνη της Αιγύπτου και την εκκλησιαστική τέχνη της Ελλάδος. Η ελληνική θρησκευτική φιλοσοφία αντιπροσωπεύεται από την ελληνική θεά Αθηνά, η οποία ήταν εγκατεστημένη ως άγαλμα στον ναό της, που ονομαζόταν Παρθενών. Η Αθηνά είναι το σύμβολο της σοφίας, και ως γυναίκα αντιπροσωπεύει μια θρησκεία ανθρωπίνης παιδείας, σε αντίθεση προς τη Θεΐα παιδεία.

Τα δύο κέρατα των Ηνωμένων Πολιτειών είναι ο Ρεπουμπλικανισμός και ο Προτεσταντισμός, τα οποία προτυπώθηκαν στη Γαλλία από την Αίγυπτο και τα Σόδομα. Η Αίγυπτος είναι η κρατική τέχνη και τα Σόδομα είναι η εκκλησιαστική τέχνη· έτσι, ο Ρεπουμπλικανισμός αντιστοιχεί στην Αίγυπτο και ο Προτεσταντισμός στα Σόδομα. Ο Ρεπουμπλικανισμός είναι Αίγυπτος και ο Προτεσταντισμός είναι Σόδομα και Ελλάδα. Το σύμβολο της ανθρωπίνης παιδείας είναι η ελληνική θεά Αθηνά, της οποίας ο ναός ήταν ο Παρθενώνας, που βρίσκει το σύγχρονο δίδυμό του στον ναό του Παρθενώνα στο Νάσβιλ του Τενεσί. Το σύμβολο της διεφθαρμένης εκκλησίας, η οποία ευθυγραμμίζεται με το ρεπουμπλικανικό κέρασ στις Ηνωμένες Πολιτείες κατά τον νόμο της Κυριακής, παριστάνεται ως Κλεοπάτρα, Ασταρώθ, Σαλώμη και Σόδομα.

Η Κλεοπάτρα απεικονίζει την αθεΐα του Φαραώ και τη θρησκεία των Ελλήνων. Η θρησκεία που συνοδεύει τη φιλοσοφία της αθεΐας είναι η λατρεία της ελληνικής παιδείας. Ο Ιησούς πάντοτε εικονογραφεί το τέλος με την αρχή, και το δέντρο στον κήπο, από το οποίο είχε απαγορευθεί να φάγουν, ήταν το δέντρο της γνώσεως του καλού και του κακού, το οποίο προτυπώνει τη θρησκεία της ελληνικής φιλοσοφίας, την οποία η Αδελφή Ουάιτ αποκαλεί «ανώτερη εκπαίδευση». Αυτό

προσδιορίζει και τονίζει την ελληνική θρησκεία της σοφίας της Κλεοπάτρας ως τη διεφθαρμένη και κίβδηλη απομίμηση της αληθινής παιδείας στη μεγάλη διαμάχη μεταξύ του Χριστού και του Σατανά.

Το Νάσβιλ του Τενεσί αποκαλείται «η Αθήνα του Νότου», και η Κλεοπάτρα ήταν η τελευταία κυριολεκτική βασίλισσα του Νότου. Η τελευταία βασίλισσα του Νότου προτυποποιούσε τον επόμενο και πρώτο πνευματικό βασιλιά του Νότου, που εκπληρώθηκε με την άθρη Γαλλία. Η άθρη Γαλλία προτυποποιεί τις Ηνωμένες Πολιτείες, όπου στο Νάσβιλ του Τενεσί, την «Αθήνα του Νότου», αναπαρίσταται συμβολικά ο ναός του Παρθενώνα για τη θεά Αθηνά. Ο ναός βρίσκεται στη διεύθυνση 2500 West End στο Νάσβιλ. Ο αριθμός είκοσι πέντε αντιπροσωπεύει την κλειστή θύρα των τριών παραβολών του εικοστού πέμπτου κεφαλαίου του Ματθαίου. Η Κλεοπάτρα, ως βασίλισσα τόσο του «νότου» όσο και της «δύσης», έρχεται στο «τέλος» της στην Αθήνα του Νότου.

Με αυτές τις εκτιμήσεις σχετικά με το Άκτιο, την Κλεοπάτρα, τον Αύγουστο και τον Αντώνιο, επιστρέφουμε στο εδάφιο είκοσι τέσσερα έως το εδάφιο τριάντα του Δανιήλ ένδεκα. Ίσως το πιο ασαφές μέρος του χωρίου είναι εκεί όπου αναφέρεται ότι λένε ψεύδη σε μία τράπεζα.

Και αἱ καρδίαι ἀμφοτέρων τούτων τῶν βασιλέων θέλουσιν εἶναι εἰς τὸ πράττειν κακόν, καὶ θέλουσι λαλήσει ψεύδη ἐπὶ τῆς αὐτῆς τραπέζης· ἀλλ' οὐ θέλει εὐδοωθῆ· διότι ἔτι τὸ τέλος θέλει εἶναι εἰς τὸν προσδιορισμένον καιρόν. Δανιήλ 11:27.

Ὁ καιρὸς ὁ ὠρισμένος στὸ εδάφιο εἶναι τὸ 330, τὸ τέλος τοῦ «καιροῦ» τοῦ εδαφίου εἴκοσι τέσσερα. Ὁ ὠρισμένος καιρὸς ἀντιπροσωπεύει τὸν νόμον τῆς Κυριακῆς γιὰ τὶς Ἠνωμένες Πολιτείες καὶ ἐπίσης ἀντιπροσωπεύει τὸ κλείσιμο τῆς ἀνθρωπίνης δοκιμασίας γιὰ τὸν κόσμον. Πρὶν ἀπὸ τὸν νόμον τῆς Κυριακῆς, οἱ δύο βασιλεῖς, τῶν ὁποίων οἱ καρδιὲς θὰ εἶναι δοσμένες στὸ νὰ πράττουν κακὸ, θὰ λαλήσουν ψεύδη ὁ εἷς πρὸς τὸν ἄλλον ἐπὶ μιᾶς τραπέζης. Πρὶν ἀπὸ τὸν νόμον τῆς Κυριακῆς τῶν εδαφίων δεκαεξὶ καὶ σαράντα ἓνα τοῦ Δανιήλ ένδεκα, δύο βασιλεῖς θὰ λαλήσουν ψεύδη ἐπὶ μιᾶς τραπέζης, ἀλλὰ τὰ ψεύδη τους δὲν εὐδοῦνται. Ποιοὶ εἶναι οἱ δύο βασιλεῖς ποὺ λαλοῦν ψεύδη ὁ εἷς πρὸς τὸν ἄλλον; Πρὶν ἀπαντήσουμε σὲ αὐτὴ τὴ σκέψη, θὰ μᾶς ὑπενθυμίσω κάποιον συμβολισμό τὸν ὁποῖο ἔχουμε ἤδη πραγματευθεῖ σὲ αὐτὴ τὴ σειρά.

Οἱ τέσσερις Ρωμαῖοι ἄρχοντες ἀντιπροσωπεύουν ποικίλα προφητικά σύμβολα, ἀναλόγως τοῦ πλαισίου ὑπὸ το ὁποῖο ἐξετάζονται. Μολοντί εἶναι Ρωμαῖοι ἄρχοντες, ὡς σύμβολο ἀντιπροσωπεύουν κατ' οὐσίαν τὴν προφητικὴ ἱστορία τῆς ἀρχαίας Ἰουδαίας κατὰ τὴ μετάβασή της ἀπὸ τὴν κυριαρχία τῶν Σελευκιδῶν στὴν κυριαρχία τῶν Ρωμαίων.

Ὁ Πομπήιος ἦταν στρατηγός, καὶ οἱ ἐπόμενοι τρεῖς Ρωμαῖοι ἡγεμόνες ἦταν ὅλοι Καίσαρες. Ὁ Ἰούλιος, σὲ σχέση με τὸν Αὐγούστο, ἀντιπροσώπευε δύο τριπλῆς ενώσεις μέσω τῶν δύο τριανδριῶν, τῆς πρώτης ἀνεπίσημης καὶ τῆς δεύτερης ἐπίσημης. Καὶ οἱ τέσσερις ἡγεμόνες ἀντιπροσωπεύουν, σὲ ὀρισμένα συμφραζόμενα, τὸν νόμον τῆς Κυριακῆς. Ὁ Πομπήιος κατέκτησε τὴν ἔνδοξη γῆ· ὁ Ἰούλιος, ὁ ὁποῖος ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ εἴκοσι τρεῖς μαχαιριές, εἶναι ὁ πρῶτος ἄγγελος, διότι εἶναι ὁ πρῶτος Καίσαρας, καὶ προτυπώνει τὸν τρίτο ἄγγελο, ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ Τιβέριος. Ὁ Τιβέριος κατὰ τὸν σταυρό, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ νόμος τῆς Κυριακῆς, ἀντιπροσωπεύεται ἐπίσης ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ εἴκοσι τρία, διότι τὸ εἴκοσι τρία ἀντιπροσωπεύει τὴν ἐξιλέωση· καὶ ὁ

σταυρός είναι ένα απολύτως ουσιώδες μέρος του έργου του Χριστού κατά την ένωση της θεότητάς Του με την ανθρωπότητά μας. Έτσι, ο Ιούλιος και ο Τιβέριος είναι το πρώτο και το τρίτο μήνυμα, τα οποία αντιπροσωπεύονται από το είκοσι τρία.

Ο Ιούλιος δεν ήταν η ρομαντική μορφή όπως συχνά παρουσιάζεται στη χολιγουντιανή παράδοση· ήταν ένας αδίστακτος άνθρωπος προσηλωμένος στην εξουσία. Ο Τιβεριάς ήταν χειρότερος από τον Ιούλιο, διότι η αισχρότητά του μνημονεύεται ακόμη και στο εδάφιο, επειδή το τελευταίο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου είναι το είκοσι δύο και το πρώτο γράμμα είναι το ένα. Το άλφα είναι μικρότερο από το ωμέγα, και η αισχρότητα του Τιβεριά βρίσκεται στο εδάφιο είκοσι δύο, που είναι το τελευταίο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου, και ανάμεσα στα δύο αισχρά πρόσωπα που αντιπροσωπεύονται από τον Ιούλιο και τον Τιβεριά βρισκόταν ο Αύγουστος. Ο Αύγουστος αντιπροσωπεύει το αποκορύφωμα της δόξας της ισχύος και του κύρους της Ρώμης. Ως το αντίθετο του πρώτου και του τρίτου μηνύματος, αντιπροσωπεύεται από το γράμμα δεκατρία, το οποίο είναι σύμβολο ανταρσίας. Ο Αύγουστος εξασφάλισε το βασίλειό του υποτάσσοντας την ανταρσία του Αντωνίου και της Κλεοπάτρας, την πλέον περιφημη ανταρσία στην ιστορία της Ρώμης.

Ο Αύγουστος είναι η ρωμαϊκή δύναμη που κατέκτησε το τρίτο εμπόδιο και, πράττοντας τούτο, εκπροσώπησε τον νόμο της Κυριακής, καθώς και τη ρωμαϊκή δύναμη που βασιλεύει κατά τη διάρκεια των σαράντα δύο συμβολικών μηνών της επαναστάσεως του δέκατου τρίτου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως. Όταν τοποθετείται πριν από τον νόμο της Κυριακής, ο Πομπήιος είναι και το 1798 και το 1989, καθιστώντας τον Πομπήιο σύμβολο του Αντίοχου του Μεγάλου, ο οποίος έθεσε τέλος στον τέταρτο Συριακό Πόλεμο από το 219 έως το 217 π.Χ., σε εκπλήρωση του δέκατου εδαφίου του ενδέκατου κεφαλαίου. Ο Ιούλιος Καίσαρ κατόπιν αντιστοιχίζεται προς τα εδάφια ένδεκα και δώδεκα και προς τη μάχη του συνόρου, τη μάχη της Ραφίας το 217 π.Χ. Εκεί ο Ιούλιος είναι επίσης ο Αντίοχος ο Μέγας, και ο Αύγουστος Καίσαρ είναι επίσης ο Αντίοχος ο Μέγας στη μάχη του δέκατου πέμπτου εδαφίου, στο Πάνιον. Έπειτα, στο δέκατο έκτο εδάφιο, ο Τιβέριος είναι ο νόμος της Κυριακής, αλλά δεν είναι ο Αντίοχος ο Μέγας, διότι εκεί είναι ο Πομπήιος, επειδή ο Ιησούς πάντοτε απεικονίζει το τέλος με την αρχή. Το εδάφιο σημειώνει το τέλος της αυτοκρατορίας των Σελευκιδών, προτυπώνοντας το τέλος των Ηνωμένων Πολιτειών ως της έκτης βασιλείας της βιβλικής προφητείας.

Πρέπει ακόμη να γίνουν περισσότερες αντιστοιχίσεις των τεσσάρων Ρωμαίων ηγεμόνων, και η γραμμή παριστάνει την κρυφή ιστορία του εδαφίου σαράντα. Η Μακκαβαϊκή γραμμή του εδαφίου είκοσι τρία επίσης απεικονίζει την κρυφή ιστορία του εδαφίου σαράντα. Κατόπιν, στα εδάφια είκοσι τέσσερα, η ιστορία της ειδωλολατρικής Αυτοκρατορικής Ρώμης παριστάνεται από έναν χρόνο — τριακόσια εξήντα έτη. Η γραμμή της Ρωμαϊκής ιστορίας που παριστάνεται από το εδάφιο είκοσι τέσσερα έως το εδάφιο τριάντα είναι επίσης μια απεικόνιση της κρυφής ιστορίας του εδαφίου σαράντα. Τερματίζεται στο εδάφιο τριάντα ένα, όταν το θέμα μεταβάλλεται από την ειδωλολατρική στην παπική Ρώμη. Η ειδωλολατρική Ρώμη εξακολουθεί να βρίσκεται στο εδάφιο, αλλά εκεί δεν παριστάνεται ως η τέταρτη βασιλεία της βιβλικής προφητείας, αλλά ως η πολιτική δύναμη που τοποθέτησε τον παπισμό στον θρόνο το 538. Το 538 ο παπισμός θέσπισε νόμο περί Κυριακής, ώστε το εδάφιο τριάντα ένα αντιστοιχεί με τα εδάφια δεκαέξι και σαράντα ένα. Το εδάφιο είκοσι τέσσερα εισήγαγε τη μάχη του Ακτίου και την ιστορία που συνδέεται με αυτή τη

γραμμή.

Το εδάφιο είκοσι τέσσερα προσδιορίζει πότε η ειδωλολατρική Ρώμη άρχισε να κυριαρχεί υπέρτατα επί τριακόσια εξήντα έτη, και κατόπιν, στο εδάφιο τριάντα ένα, η παπική Ρώμη αρχίζει να κυριαρχεί υπέρτατα επί χίλια διακόσια εξήντα έτη. Η αρχή και το τέλος της γραμμής φέρουν την υπογραφή του Χριστού, του Άλφα και του Ωμέγα. Στα εδάφια έχουμε την ιστορία του Μάρκου Αντωνίου, της Κλεοπάτρας και του Αυγούστου Καίσαρα. Στο εδάφιο δεκαέξι η ειδωλολατρική Ρώμη κατέκτησε την Αυτοκρατορία των Σελευκιδών το 65 π.Χ., και κατόπιν την Ιουδαία το 63 π.Χ. Το τρίτο εμπόδιο του Ακτίου το 31 π.Χ. προσδιόρισε το τέλος του βασιλείου της Αιγύπτου, όπως προτυπώθηκε από τα πρώτα εμπόδια των Σελευκιδών το 65 π.Χ. Για μία ακόμη φορά, βρίσκουμε την υπογραφή του Πρώτου και του Εσχάτου. Το 65 π.Χ. ήταν το πρώτο από τρία εμπόδια και αντιπροσώπευε την κατάκτηση του βασιλέως του βορρά, και το 31 π.Χ. αντιπροσώπευε το τρίτο από τρία εμπόδια και αντιπροσώπευε την κατάκτηση του βασιλέως του νότου. Η Ιουδαία, ως το μεσαίο εμπόδιο των τριών εμποδίων, βρισκόταν σε εμφύλιο πόλεμο μέσα στα τείχη της Ιερουσαλήμ όταν ο Πομπήιος έφθασε το 63 π.Χ. Το δεύτερο εμπόδιο είναι σύμβολο εξέγερσης.

Το 538, το τρίτο εμπόδιο για την παπική Ρώμη εκδιώχθηκε από την Πόλη της Ρώμης. Το εμπόδιο εκείνο ήταν οι Γότθοι, και εκεί άρχισε το πέμπτο βασίλειο της Βιβλικής προφητείας· ακριβώς εκεί όπου τελείωσε το τέταρτο βασίλειο. Και καθώς το τέταρτο βασίλειο άρχισε με το τρίτο του εμπόδιο, το βασίλειο της Αιγύπτου ηττήθηκε, όπως είχε προτυπωθεί στο πρώτο εμπόδιο του βασιλείου των Σελευκιδών. Αυτό καταδεικνύει ότι η προφητική μαρτυρία που βρίσκεται από το εδάφιο είκοσι τέσσερα έως το εδάφιο τριάντα παριστά μία γραμμή, η οποία πρέπει επίσης να εντοπισθεί στην κρυμμένη ιστορία του εδαφίου σαράντα. Για τον λόγο αυτό, είναι ουσιώδες να εξετασθούν οι διάφορες προφητικές σχέσεις που παριστάνονται από τον Μάρκο Αντώνιο, την Κλεοπάτρα, τον Ιούλιο Καίσαρα, τον Πομπήιο και τον Αύγουστο Καίσαρα.

Κατ' αυτόν τον τρόπο, δεν είναι το ασαφέστερο μέρος του χωρίου από το εδάφιο είκοσι τέσσερα έως τριάντα, όταν λέγουν ψεύδη στο ίδιο τραπέζι;

Και ή καρδιά άμφοτέρων τούτων τῶν βασιλέων θέλει εἶναι εἰς κακουργίαν, καὶ θέλουσι λαλήσαι ψεύδη ἐπὶ τῆς αὐτῆς τραπέζης· ἀλλ' οὐ θέλει εὐδοθηῖναι· διότι ἔτι τὸ τέλος θέλει εἶναι εἰς τὸν ὠρισμένον καιρόν. Δανιήλ 11:27.

Ο Ουρίας Σμιθ ταυτοποιεί τους δύο βασιλείς ως τον Μάρκο Αντώνιο και τον Αύγουστο Καίσαρα.

«Εδάφιο είκοσι επτά παρατιθέμενο»

«Ο Αντώνιος και ο Καίσαρ ήσαν άλλοτε σε συμμαχία. Πλην όμως, υπό το κάλυμμα της φιλίας, αμφοτεροι επεδίωκαν φιλόδοξα και μηχανοραφούσαν για παγκόσμια κυριαρχία. Οι διαβεβαιώσεις τους περί αμοιβαίου σεβασμού και φιλίας ήσαν λόγοι υποκριτών. Ελάλουν ψεύδη στο ίδιο τραπέζι. Η Οκταβία, σύζυγος του Αντωνίου και αδελφή του Καίσαρος, δήλωσε προς τον λαό της Ρώμης, κατά τον καιρό που ο Αντώνιος τη διέζευξε, ότι είχε συναινέσει να τον νυμφευθεί μόνο με την ελπίδα ότι αυτό θα αποδεικνυόταν ενέχυρο ενώσεως μεταξύ του Καίσαρος και του Αντωνίου. Αλλά η βουλή εκείνη δεν ευοδώθηκε. Επήλθε η ρήξη· και στην σύγκρουση που ακολούθησε, ο Καίσαρ εξήλθε απολύτως νικητής.» Uriah Smith, Daniel and

the Revelation, 276.

Όταν η Οκταβία προσδιόρισε ότι ο γάμος της με τον Αντώνιο ήταν ως ενέχυρο ενώσεως, αυτό προσδιόρισε τη συζυγική συμμαχία η οποία είχε προτυπωθεί νωρίτερα στο ενδέκατο κεφάλαιο με τον γάμο, κατά την ελληνιστική εποχή, της Βερενίκης με τον Σελευκίδη βασιλέα Αντίοχο Β΄ Θεό περίπου το 252 π.Χ. Η Βερενίκη ήταν θυγατέρα του Πτολεμαίου Β΄ Φιλαδέλφου. Η Οκταβία και η Βερενίκη αντιπροσωπεύουν διπλωματικούς γάμους ή, προφητικώς, συνθήκες. Τα εδάφια πέντε έως δέκα προσδιορίζουν την ιστορία του διπλωματικού γάμου μεταξύ των νοτίου και βορείου βασιλείων, και όταν ο Μάρκος Αντώνιος και ο Οκταβιανός, ο οποίος αργότερα έγινε γνωστός ως Αύγουστος Καίσαρ, διευθέτησαν τον γάμο, διαίρεσαν επίσης το βασίλειο σε ανατολή και δύση.

Το Σύμφωνο του Βρουνδισίου (40 π.Χ.) υπήρξε αποτέλεσμα διαπραγματευόμενης διευθέτησης μεταξύ του Μάρκου Αντωνίου και του Οκταβιανού (μετέπειτα Αυγούστου) με σκοπό την εκτόνωση των εντάσεων στη Δεύτερη Τριανδρία, ύστερα από την παραλίγο έκρηξη εμφυλίου πολέμου. Περιλάμβανε τη διαίρεση των ρωμαϊκών εδαφών (ο Αντώνιος στην ανατολή, ο Οκταβιανός στη δύση) και επισφραγίσθηκε με τον γάμο του Αντωνίου με την Οκταβία (αδελφή του Οκταβιανού). Το 39 π.Χ. εξέπνευσε η αρχική πενταετής θητεία της Τριανδρίας· ο Αντώνιος απέπλευσε προς την Ιταλία με περισσότερα από 300 πλοία, στα οποία αρχικώς δεν επετράπη να αποβιβασθούν στο Βρουνδίσιο, ώστε τελικώς αγκυροβόλησαν στον Τάραντα. Ο Οκταβιανός τον συνάντησε εκεί, αφού παρατεταμένες διαμεσολαβήσεις είχαν καταστεί δυνατές εξαιτίας της απροθυμίας του στρατού του Αντωνίου να συγκρουσθεί με τον στρατό του Οκταβιανού και αντιστρόφως. Η Οκταβία διαδραμάτισε καίριο διαμεσολαβητικό ρόλο, πείθοντας τον Αντώνιο να υποστηρίξει τον Οκταβιανό εναντίον του Σέξτου Πομπηίου. Ανανέωσαν την Τριανδρία για άλλα πέντε έτη (έως το 32 π.Χ.), με τον Αντώνιο να παρέχει στον Οκταβιανό 120 πλοία σε αντάλλαγμα για τα υποσχεθέντα στρατεύματα (τα οποία ο Οκταβιανός αργότερα παρακράτησε).

Το 32 π.Χ. σημειώθηκε ανοιχτή ρήξη μεταξύ των δύο αντιπάλων. Οι σχέσεις είχαν επιδεινωθεί εξαιτίας της προπαγάνδας, του ανατολικού προσανατολισμού του Αντωνίου (μαζί με την Κλεοπάτρα) και της εδραίωσης του Οκταβιανού στη Δύση. Ο Οκταβιανός απέρριψε τις μεταγενέστερες προτάσεις του Αντωνίου για διάσκεψη πριν από το Άκτιο.

Στον διπλωματικό γάμο με τον βασιλέα του βορρά (Αντίοχο) και τον βασιλέα του νότου (Πτολεμαίο), ο νότιος βασιλεύς ήταν εκείνος που παρείχε τη νύμφη· ενώ στον διπλωματικό γάμο του Αντωνίου (η ανατολή) και του Οκταβιανού (η δύση), η νύμφη παρυσχέθη από τη δύση. Αμφότεροι οι διπλωματικοί γάμοι απέτυχαν, και εκείνος που παρείχε τη θυγατέρα ή την αδελφή ήταν τελικώς νικητής επί της δυνάμεως που παρέβη τη συνθήκη.

Η Μαρτυρία των Τριών

Στο τέλος της Σελευκιδικής Αυτόκρατορίας υπήρξε μία τρίτη συνθήκη, κατά την όποιαν ἐλαλήθησαν ψεύδη ἐπὶ μιᾷ τραπέζης. Τοῦτο συνέβη στὸ πλαίσιο τοῦ Πέμπτου Συριακοῦ Πολέμου (202–195 π.Χ.), ὅτε ὁ Ἀντίοχος Γ΄ ὁ Μέγας ἐκμεταλλεύθηκε τὴν ἀδυναμία τοῦ Πτολεμαϊκοῦ Βασιλείου μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Πτολεμαίου Δ΄ Φιλοπάτορος τὸ 204 π.Χ. Ὁ Πτολεμαῖος Ε΄ Ἐπιφανής (Πτολεμαῖος Ε΄) ἀνῆλθε στὸν θρόνον ὡς παιδίον (περὶ τὴν ἡλικίαν τῶν 5–6 ἐτῶν), ἀφήνοντας τὴν Αἴγυπτον ὑπὸ τὴν ἐπιτροπείαν ἀντιβασιλέων καὶ εὐάλωτον εἰς

έσωτερικόν χάος, ἐγχώριες ἐξεγέρσεις και ἐξωτερικάς ἀπειλάς.

Ο Αντίοχος ο Μέγας είχε ήδη εισβάλει και καταλάβει μεγάλο μέρος των Πτολεμαϊκών εδαφών στην Κοίλη Συρία, την Παλαιστίνη και τη Μικρά Ασία έπειτα από νίκες όπως η Μάχη του Πανείου (200 π.Χ.). Αντί να κατακτήσει πλήρως την Αίγυπτο (πράγμα που θα ενείχε τον κίνδυνο ρωμαϊκής επεμβάσεως, καθώς η Ρώμη τον πίεζε να μείνει έξω από ορισμένες περιοχές), επιδίωξε μια διπλωματική συμμαχία διά γάμου υπό τον ρόλο ενός «προστάτου». Το 197/195 π.Χ., ως μέρος της συνθήκης ειρήνης που έθεσε τέλος στον πόλεμο, ο Αντίοχος ο Μέγας αρραβώνιασε και κατόπιν πάντρεψε τη νεαρή θυγατέρα του Κλεοπάτρα Α΄ Σύρα (καλούμενη επίσης Κλεοπάτρα Σύρα) με τον ανήλικο Πτολεμαίο Ε΄ (ο γάμος έλαβε χώρα το 193 π.Χ. στη Ραφία· ο Πτολεμαίος ήταν 16 ετών, η δε Κλεοπάτρα 10).

Αυτό παρουσιάστηκε ως γενναιόδωρη χειρονομία: ο Αντίοχος τοποθέτησε τον εαυτό του ως σύμμαχο και «προστάτη» του νεαρού βασιλέως, διασφαλίζοντας την ειρήνη ενώ ταυτόχρονα διατηρούσε τα κέρδη του στην Ασία. Ο γάμος τού παρείχε έμμεση επιρροή επί της Αιγύπτου μέσω της θυγατρός του (ήλπιζε ότι εκείνη θα παρέμενε πιστή στις σελευκιδικές της ρίζες και θα ενεργούσε ως φιλοσυριακή φωνή στην Πτολεμαϊκή αυλή). Το τέχνασμα απέτυχε, διότι η Κλεοπάτρα συντάχθηκε με τον σύζυγό της και με την Αίγυπτο, όχι με τον πατέρα της, υπονομεύοντας τον μακροπρόθεσμο έλεγχο του Αντίοχου. Αυτό αντανακλά το Σύμφωνο του Βρουνδισίου (40 π.Χ.) και συνδεόταν με τα ρωμαϊκά γεγονότα κατά διάφορους τρόπους.

Καθώς ο Αντώνιος νυμφεύθηκε την Οκταβία (αδελφή του Οκταβιανού) για να συνδέσει αντίπαλες δυνάμεις έπειτα από σχεδόν πόλεμο, έτσι και ο Αντίοχος χρησιμοποίησε τον γάμο της θυγατέρας του με τον Πτολεμαίο Ε΄ για να επισημοποιήσει μια προσωρινή ειρήνη και εδαφική διαίρεση (οι Σελευκίδες διατήρησαν τις κατακτήσεις στον βορρά, ο δε Πτολεμαίος κράτησε την Αίγυπτο, τον νότο).

Ο Αντίοχος ενήργησε ως de facto κηδεμόνας του παιδοβασιλέως Πτολεμαίου Ε΄ (μέσω οικογενειακών δεσμών), παρόμοια με τον τρόπο κατά τον οποίο ο Οκταβιανός (και η Τριανδρία) τοποθετήθηκαν εν μέσω κενών εξουσίας ή ανταγωνισμών. Και στις δύο περιπτώσεις, το «ισχυρότερο» πρόσωπο (Αντίοχος/Οκταβιανός) επιδίωξε να αποκτήσει μοχλό επιρροής επί ενός ευάλωτου αντισυμβαλλομένου μέσω συγγένειας. Αμφότερες οι διευθετήσεις επέφεραν βραχυπρόθεσμη σταθερότητα, αλλά «δεν ευδοκίμησαν» μακροπρόθεσμα λόγω υποκείμενης δυσπιστίας—η Κλεοπάτρα ευνόησε την Αίγυπτο (υπονομεύοντας τον Αντίοχο), ενώ ο ανατολικός προσανατολισμός του Αντωνίου (Κλεοπάτρα Ζ΄) οδήγησε στη ρήξη με τον Οκταβιανό.

Η ανηλικότητα του Πτολεμαίου Ε΄ υπό επιτρόπους παραλληλίζεται με την αστάθεια μετά τον θάνατο του Ιουλίου Καίσαρος (που οδήγησε στον σχηματισμό της Τριανδρίας και σε αγώνες εξουσίας). Ο γάμος της Βερενίκης με τον Αντίοχο σηματοδότησε την έναρξη της ιστορίας της Σελευκιδικής Αυτοκρατορίας στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, και ο γάμος της θυγατέρας του Αντιόχου του Μεγάλου με τον ανήλικο βασιλέα της Αιγύπτου σηματοδότησε το τέλος της Σελευκιδικής Αυτοκρατορίας. Η λύση του γάμου του Μάρκου Αντωνίου με την Οκταβία σηματοδότησε το τέλος του Πτολεμαϊκού βασιλείου. Το τέλος του Ιούδα ως λαού της διαθήκης του Θεού έλαβε χώρα στον σταυρό, και εκείνο το Ιουδαϊκό βασίλειο άρχισε με τους Μακκαβαίους

και τη συμμαχία που έκαναν με τη Ρώμη. Όλες αυτές οι προφητικές γραμμές αντιπροσωπεύονται μέσα στην αφήγηση του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ, και όλες ευθυγραμμίζονται με την κρυμμένη ιστορία του τεσσαρακοστού εδαφίου. Αρχίζοντας από το πέμπτο εδάφιο, έχουμε τη συνθήκη της Βερενίκης, η οποία οδηγεί στον Αντίοχο τον Μέγα και στη συνθήκη της θυγατέρας του, της Κλεοπάτρας Σύρας, η οποία λαμβάνει χώρα στην ιστορία των Μακκαβαίων του εικοστού τρίτου εδαφίου. Οι Μακκαβαίοι καθίστανται μέρος της γραμμής βάσει της επανάστασής τους εναντίον του Αντίοχου του Επιφανούς, ενός από τους τελευταίους της Σελευκιδικής Δυναστείας.

Ο Αντίοχος ο Επιφανής είναι ο Αντίοχος που βρισκόταν στην Αίγυπτο το 168 π.Χ., πλησίον της Αλεξάνδρειας, κατά τον Έκτο Συριακό Πόλεμο. Ο Αντίοχος ο Επιφανής είχε εισβάλει στην Αίγυπτο και βρισκόταν στο χείλος της καταλήψεως της Αλεξάνδρειας. Οι Πτολεμαίοι ηγεμόνες προσέφυγαν στη Ρώμη ζητώντας βοήθεια. Η Ρώμη απέστειλε τον Ποπίλλιο Λαίνα (με μόνον ολιγομελή συνοδεία — χωρίς στρατό) για να επιδώσει τελεσίγραφο από τη Σύγκλητο· ο Αντίοχος έπρεπε αμέσως να αποσυρθεί από την Αίγυπτο και την Κύπρο, αλλιώς θα αντιμετώπιζε πόλεμο με τη Ρώμη. Όταν ο Αντίοχος έλαβε την επιστολή και ζήτησε χρόνο για να συμβουλευθεί τους συμβούλους του, ο Ποπίλλιος —ο οποίος περιγράφεται ως αυστηρός και αυταρχικός— έλαβε τη βακτηρία του και χάραξε κύκλο στην άμμο γύρω από τα πόδια του βασιλέως. Έπειτα διεκήρυξε: «Προτού εξέλθεις από αυτόν τον κύκλο, δώσε μου απάντηση για να τη φέρω ενώπιον της Συγκλήτου.»

Η σημασία ήταν σαφής· ο Αντίοχος δεν μπορούσε να εξέλθει από τον κύκλο χωρίς να δεσμευθεί στις απαιτήσεις της Ρώμης — το να τον διαβεί χωρίς συμφωνία θα σήμαινε πόλεμο. Εμβρόντητος και ταπεινωμένος, ο Αντίοχος δίστασε για λίγο, έπειτα όμως συμφώνησε να συμμορφωθεί, απέσυρε τις δυνάμεις του από την Αίγυπτο και επέστρεψε στη Συρία. Αυτή η τολμηρή διπλωματική ενέργεια (υποστηριζόμενη από την ολοένα αυξανόμενη φήμη της Ρώμης ως ισχυρής δύναμews) επέβαλε την υποχώρηση χωρίς μάχη, καταδεικνύοντας την αναδυόμενη κυριαρχία της Ρώμης στην ανατολική Μεσόγειο. Συχνά μνημονεύεται ως μία από τις απαρχές της φράσεως «χαράσσω μία γραμμή στην άμμο» (αν και, κυριολεκτικώς, επρόκειτο για κύκλο).

Ο Αντίοχος ο Επιφανής κατέστη επίσης, κατά την προτεσταντική ερμηνεία, η δύναμη που υψώνει τον εαυτό της, πίπτει και εδραιώνει το όραμα στο εδάφιο δεκατέσσερα του ενδέκατου κεφαλαίου του Δανιήλ.

Και κατά τους καιρούς εκείνους πολλοί θα εγερθούν εναντίον του βασιλέως του νότου· επίσης οι λησταί του λαού σου θα υψώσουν εαυτούς για να στερεώσουν την όραση· αλλά θα πέσουν.
Δανιήλ 11:14.

Ο Αντίοχος Δ΄ Επιφανής βασίλευσε κατά τα έτη 175–164 π.Χ. και ήταν ο όγδοος από δεκατρείς βασιλείς των Σελευκιδών. Επεδίωξε να επιβάλει τον ελληνιστικό πολιτισμό και να ενοποιήσει την αυτοκρατορία του υπό τις ελληνικές θρησκευτικές πρακτικές. Το 169 π.Χ. λεηλάτησε τον Ναό, απαγόρευσε τις ιουδαϊκές πρακτικές (περιτομή, τήρηση του Σαββάτου, μελέτη της Τορά) και επέβαλε θυσίες σε ειδωλολατρικούς θεούς. Τον Δεκέμβριο του 167 π.Χ. έστησε έναν ειδωλολατρικό βωμό (στον Δία) επάνω στον ιουδαϊκό βωμό των ολοκαυτωμάτων μέσα στον Ναό και θυσίασε χοίρο, μαζί με άλλες βέβηλες πράξεις. Η βεβήλωση αυτή υπήρξε η σταγόνα που

ξεχείλισε το ποτήρι για τους ευσεβείς Ιουδαίους, οι οποίοι την είδαν ως την έσχατη παραβίαση της αγιότητας του Ναού και του νόμου του Θεού. Προκάλεσε άμεση αντίσταση όταν ο Ματθαίας (ιερέας από τη Μωδεΐν) αρνήθηκε τη διαταγή ενός αξιωματούχου των Σελευκιδών να θυσιάσει σε ειδωλολατρικούς θεούς και θανάτωσε έναν αποστάτη Ιουδαίο και τον αξιωματούχο, και κατόπιν κατέφυγε στα βουνά μαζί με τους γιους του (τους μελλοντικούς Μακκαβαίους). Αυτό πυροδότησε ανταρτοπόλεμο και εξέγερση από το 167 έως το 160 π.Χ., με σκοπό την αποκατάσταση της ιουδαϊκής λατρείας, οδηγώντας στον επανεγκαινιασμό του Ναού (Χανουκά) το 164 π.Χ. υπό τον Ιούδα Μακκαβαίο.

Στην αρχή και στο τέλος της Αυτοκρατορίας των Σελευκιδών υπήρξε μία σημαντική συνθήκη, η οποία παριστανόταν διά ενός διπλωματικού γάμου και έφερε το στοιχείο του διχασμού είτε μεταξύ ανατολής και δύσεως είτε μεταξύ βορρά και νότου. Καθώς η Αυτοκρατορία των Σελευκιδών παρήκμαζε, ο Αντίοχος ο Επιφανής καθίσταται το σύμβολο της ανερχόμενης ρωμαϊκής ισχύος και το επίκεντρο της αγανακτήσεως των Μακκαβαίων. Αργότερα στην ιστορία καθίσταται το παραποιημένο αντίγραφο του προφητικού συμβόλου που θεμελιώνει την όραση. Η δύναμη στο εδάφιο είκοσι δύο του ενδεκάτου κεφαλαίου συντρίβεται όταν συντρίβεται ο άρχων της διαθήκης.

Και με τους βραχίονες κατακλύζοντας ποταμού θέλουσι κατακλυσθή από έμπροσθεν αυτού, και θέλουσι συντριφθή· ναι, και αυτός ο άρχων της διαθήκης. Δανιήλ 11:22.

Η βασιλεία του Αντιόχου του Έπιφανούς έληξε το 164 π.Χ., σχεδόν διακόσια χρόνια πρό του Χριστού, ότε «ό άρχων τής διαθήκης» «συνετρίβη» επί του σταυρού. Ό,τι έπιθυμούμε να σημειώσουμε εδώ είναι ότι ή αυτοκρατορία των Σελευκιδών άρχισε και έληξε με διπλωματικόν γάμον συνθήκης, όπου ή δολιότητα μεταξύ των δύο μερών άποτελεί ζήτημα ιστορικώς βεβαιωμένο. Κατά τή βασιλεία του Αντιόχου του Έπιφανούς άρχισε ή επανάσταση των Μακκαβαίων, ή όποία προεικόνιζε την Άμερικανική Έπανάσταση. Στην ιστορία των Μακκαβαίων, ό άγων τους να άποτινάξουν τή σελευκιδική έξουσία περιέλαβε μία σημαντική συνθήκη με τή Ρώμη. Το εδάφιο που προσδιορίζει άμέσως τή συνθήκη προσδιορίζει επίσης άμέσως τή Ρώμη ως ενεργούσα δολίως, ή ως λέγουσα ψεύδη στην τράπεζα των διαπραγματεύσεων τής συνθήκης.

Και μετά τήν συμμαχίαν που έσυνάφη μετ' αυτού, θα ενεργήσει δολίως· διότι θα άναβή και θα ίσχυροποιηθί με μικρόν λαόν. Δανιήλ 11:23.

Κάθε προφητική γραμμή που προηγείται του καιρού του τέλους στο εδάφιο σαράντα περιέχει μία παραβιασμένη διαθήκη. Ο Uriah Smith, σχολιάζοντας τη φράση του εδαφίου τριάντα «εκείνους που εγκαταλείπουν την αγία διαθήκη», καταγράφει τα εξής:

«Όργη κατά της διαθήκης» δηλαδή, κατά των Αγίων Γραφών, του βιβλίου της διαθήκης. Μια επανάσταση αυτής της φύσεως πραγματοποιήθηκε στη Ρώμη. Οι Ηρούλοι, οι Γότθοι και οι Βάνδαλοι, οι οποίοι κατέκτησαν τη Ρώμη, ασπάστηκαν την Αρειανική πίστη και έγιναν εχθροί της Καθολικής Εκκλησίας. Ιδιαίτερος με σκοπό την εξάλειψη αυτής της αιρέσεως ο Ιουστινιανός όρισε με διάταγμα τον πάπα ως κεφαλή της εκκλησίας και διορθωτή των αιρετικών. Η Βίβλος σύντομα άρχισε να θεωρείται επικίνδυνο βιβλίο, το οποίο δεν έπρεπε να διαβάζεται από τον κοινό λαό, αλλά όλα τα επίμαχα ζητήματα έπρεπε να υποβάλλονται στον

πάπα. Έτσι σωρεύθηκε ατίμωση επάνω στον λόγο του Θεού. Και οι αυτοκράτορες της Ρώμης, της οποίας το ανατολικό τμήμα εξακολουθούσε ακόμη να υφίσταται, είχαν συνεννόηση, ή συνεργούσαν, με την Εκκλησία της Ρώμης, η οποία είχε εγκαταλείψει τη διαθήκη και είχε συγκροτήσει τη μεγάλη αποστασία, με σκοπό την καταστολή της “αιρέσεως.” Ο άνθρωπος της αμαρτίας υψώθηκε στον αλαζονικό του θρόνο με την ήττα των Αρειανών Γόθων, οι οποίοι τότε κατείχαν τη Ρώμη, το 538 μ.Χ.» Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 281.

Το πέμπτο εδάφιο του Δανιήλ ένδεκα προσδιορίζει τη γραμμή της ιστορίας όπου ο βασιλεύς του νότου παρέχει μία διπλωματική νύμφη ως σύμβολο συνθήκης, η οποία κατόπιν παραβιάστηκε από τον βασιλέα του βορρά. Τα αντίποινα του βασιλέως του νότου προτυποποίησαν τα αντίποινα του πνευματικού βασιλέως του νότου του Ναπολέοντος εναντίον του παπικού βασιλέως του βορρά το 1798. Η παραβιασμένη συνθήκη των εδαφίων πέντε έως εννέα προτυποποίησε την παραβιασμένη συνθήκη του Τολεντίνο του Ναπολέοντος, η οποία προτυποποίησε τον ισχυρισμό του Πούτιν περί παραβιασμένης συνθήκης από το NATO. Τα αντίποινα του Ναπολέοντος προτυποποίησαν τα αντίποινα του Πούτιν εναντίον της Ουκρανίας το 2014. Το δέκατο εδάφιο, με τα αντίποινα του Αντιόχου του Μεγάλου που έθεσαν τέλος στον τέταρτο Συριακό Πόλεμο, ευθυγραμμίζεται με τον Ναπολέοντα το 1798 και επίσης με τον Πούτιν το 2014. Μετά τη μάχη του Πανίου στο εδάφιο δεκαπέντε, το 200 π.Χ., ο Αντίοχος διευθέτησε έναν διπλωματικό γάμο με την κρυφή πρόθεση να θέσει την Αίγυπτο υπό την εξουσία του χωρίς να χρησιμοποιήσει στρατιωτικές δυνάμεις επί του εδάφους. Ο θρόνος του Αντιόχου του Μεγάλου μεταβιβάστηκε στον υιό του, ο οποίος δολοφονήθηκε, γεγονός που έφερε στον θρόνο τον νεότερο υιό του Αντιόχου του Μεγάλου, τον Αντίοχο Επιφανή. Οι ενέργειές του, με την επιβολή ελληνικών εθίμων και θρησκείας, προκάλεσαν την εξέγερση των Μακκαβαίων, η οποία οδήγησε στην δόλια συνθήκη με τη Ρώμη στο εδάφιο είκοσι τρία. Το εδάφιο είκοσι τέσσερα εισάγει την παγανιστική Ρώμη και προσδιορίζει την τράπεζα ψεύδους του Αντωνίου και του Αυγούστου. Στο εδάφιο τριάντα η παγανιστική Ρώμη εισέρχεται σε διάλογο με την παπική εκκλησία, οι οποίοι σημειώνονται ως εκείνοι που είχαν παραβεί την αγία διαθήκη.

Οι στίχοι είκοσι τέσσερα έως τριάντα αποτελούν τη μαρτυρία της ειδωλολατρικής Ρώμης, και οι στίχοι τριάντα ένα έως σαράντα παρέχουν τη μαρτυρία της παπικής Ρώμης. Κάθε γραμμή του Δανιήλ ένδεκα, από τον πρώτο στίχο έως τον τεσσαρακοστό, αντιπροσωπεύει μια γραμμή προφητείας που εφαρμόζεται στην κρυμμένη ιστορία του τεσσαρακοστού στίχου. Η γραμμή του βασιλείου των Σελευκιδών, η γραμμή του βασιλείου των Πτολεμαίων, η γραμμή του ιουδαϊκού βασιλείου των Μακκαβαίων, η γραμμή της ειδωλολατρικής Ρώμης και η γραμμή της παπικής Ρώμης απεικονίζουν όλες την ιστορία από το 1989 έως τον νόμο της Κυριακής. Καθεμία από αυτές τις γραμμές προσδιορίζει μια παραβιασμένη συνθήκη ως μείζον στοιχείο της ιστορίας.

Είναι η Ρώμη εκείνη που θεμελιώνει το όραμα του Δανιήλ ένδεκα, και οι προφητικές συνθήκες απάτης τόσο της παγανιστικής όσο και της παπικής Ρώμης επισημαίνονται ως προοδευτικές και ως λαμβάνουσες χώραν προτού η Ρώμη κυριαρχήσει υπέρτατα κατά τις αντίστοιχες και διακεκριμένες προφητικές περιόδους τους. Αμφότερες οι δυνάμεις προσδιόρισαν την έναρξη της προφητικής περιόδου υπεροχής ως αρχομένην όταν υπερνικήθηκε το τρίτο εμπόδιό τους. Πριν από τον προσεχώς ερχόμενο νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες θα υπάρξει μία συνθήκη απάτης μεταξύ δύο δυνάμεων. Τέσσερις φορές οι δύο δυνάμεις υπήρξαν οι βασιλείς του νότου και του

βορρά: μία φορά μεταξύ της ενδόξου γης του Ιούδα και της Ρώμης, μία φορά μεταξύ δύο τμημάτων της ρωμαϊκής τριανδρίας και μία φορά μεταξύ της παγανιστικής και της παπικής Ρώμης. Και στις δύο απατηλές συνθήκες που αφορούν τη Ρώμη, επρόκειτο ουσιαστικά για συνθήκη μεταξύ του ενός ημίσεος της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας και του άλλου, είτε του Αντωνίου της ανατολής, είτε του Αυγούστου της δύσεως, είτε της παγανιστικής Ρώμης της ανατολής και της παπικής Ρώμης της δύσεως. Τέσσερις συνθήκες απάτης μεταξύ των βασιλέων του βορρά και του νότου, δύο μεταξύ των βασιλέων της ανατολής και της δύσεως, και μία μεταξύ του μέλλοντος να γίνει βασιλέως του βορρά και της ενδόξου γης.

Έτσι ολοκληρώνεται η αρχική μας παρουσίαση του βιβλίου του Δανιήλ. Η σειρά του Πανίου αποτελεί την ολοκλήρωση της σειράς για το βιβλίο του Δανιήλ, η οποία είναι η εισαγωγή στην κρυμμένη ιστορία του τεσσαρακοστού εδαφίου, την οποία θα συνεχίσουμε να εξετάζουμε στο επόμενο άρθρο.